

[Kirkeministeren.]

at Venstre ikke vil give større Frihed. Vi har jo heller ikke sagt, at med Kirkelovene af 1922 er der sat Punktum for al videre kirkelig Lovgivning her i Landet. Men vi har set saaledes paa det, at man ikke hvert femte Aar kan gaa til en Ordning af vore kirkelige Forhold. De er alt for alvorlige og alt for dybt indgribende i Befolkningens kirkelige Liv dertil. Man bør derfor kun med største Varsomhed og kun med den sikre historiske Udvikling bag sig gaa til en Ændring af Forholdene. Det er denne kirkehistoriske Udvikling, vi maa bestride har foreligget i den givne Situation, og derfor har vi ikke kunnet gaa med til Lovforslaget. Den historiske Linie i dansk Kirkepolitik siden Grundloven er gaaet sin lige og absolut rigtige Retning netop i Retning af Frihed paa de aandelige Omraader og en tilbørlig Hensyntagen der, hvor Staten havde sin Opgave, nemlig den at administrere de ydre Ting. Staten er ikke optraadt som Ærkebiskop eller Synode overfor Kirken. Derfor synes jeg, at det er overilet Tale, naar man til enhver Tid vil tale op om den frygtelige Fare, Kirken befinder sig i her i Landet. Nej, Staten har erkendt sin Begrænsning. Jeg kan selvfølgelig ikke garantere for, at den fremdeles vil erkende sin Begrænsning; men hvis dette ikke skulde ske, ja, da vil der altid kunne blive Tale om, hvilken Stilling man skal tage til Spørgsmaalet.

Gunnar Fog-Petersen: Jeg vil sige til det ærede 9de Medlem for 2den Kreds (Dahl), at det er jo ikke første Gang, Forholdet mellem Stat og Folkekirke skal drøftes i dette Land. Det skete grundigt i den grundlovgivende Rigsforsamling, det er sket mangfoldige Gange siden under Folketingets Forhandlinger, under Landstingets Forhandlinger og i Kommissioner og Udvalg, der har været nedsat siden. Derfor tager det ærede Medlem ogsaa fejl, naar han tror, at det radikale Venstre skulde gaa imod Lovforslaget af Frygt for, at dets Anskuelse skulde forgaa eller lide Skade ved en Behandling i et Udvalg, selv om dette blev sammensat som det her foreslaaede, hvor vi ingenlunde kan vente, at der er Flertal for vore Anskuelser. Men det, som vil ske, er jo, at naar Udvalget har siddet tilstrækkeligt længe og brugt tilstrækkeligt mange Penge og tygget tilstrækkelig meget Drøv paa en Sag, der er tygget Drøv paa mangfoldige Gange tidligere, vil der komme en Flertals- og en Mindretals-

betænkning eller maaske en hel Række Mindretalsbetænkninger af helt forskelligt Indhold fra Udvalget. Og man vil være akkurat lige saa vidt, som da man begyndte. Min Opfattelse er den, at Vejen, man skal gaa, hvis der skal foretages noget i Forholdet mellem Staten og Kirken, er, at en Regering, der agter at foretage Ændringer, fremsætter Forslag for Rigsdagen, som Regeringen og dens Parti staar inde for. Og saa er det Rigsdagens Sag at tage Stilling til disse Lovforslag: vedtage eller forkaste dem ganske som andre Lovforslag. Der er ingen som helst Anledning til at nedsætte en ny Kommission nu, der skal koste meget og blot skal gentage, hvad der er talt om et halvt Hundrede Gange før i dette Land.

Dahl: Jeg har ikke noget at bemærke til den højtærede Minister eller til Ordføreren for Venstre. Jeg vil lade deres Udtalelser tale for sig selv. Derimod har jeg en lille kort Bemærkning til den ærede radikale Ordfører. Det ærede Medlem gik meget stærkt imod det foreslaaede Udvalg, bl. a. ogsaa af økonomiske Grunde. Det vil altsaa sige, at naar han lægger Udsigterne for Kirkens Frihed i den ene Vægtskaal og saa adskillige Udgifter i den anden Vægtskaal, kommer det til at staa saaledes, at naar Udgifterne er noget store, vil han ikke have med Udvalget at gøre, fordi det koster Penge. Men ogsaa af andre Grunde gaar han imod Udvalget. Jeg skal gøre opmærksom paa, at da Udvalget i akkurat samme Form var foreslaaet i Folketinget første Gang i Samlingen 1924—25 gik det radikale Venstre i Folketinget ogsaa imod Forslaget, men dets Ordfører, Pastor Povlsen, udtalte udtrykkeligt, at de Radikale ikke havde noget imod, at der blev nedsat et saadant Udvalg; han havde kun noget imod den Sammensætning, det vilde faa. Det er altsaa det Standpunkt, de Radikale i Folketinget har. De har i og for sig intet imod Udvalget, men imod dets Sammensætning. Men her i det høje Landsting er man fra radikal Side imod Udvalget. Forstaa det, hvem der kan.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslaget (se Tillæg C.) blev ved et Navneopraab, som nedenstaaende Liste udviser, *vedtaget* med 37 Stemmer mod 35 (1 svarede stemmer ikke og 3 var fraværende).